

LAPSILLE JA NUORISOLLE

Tieto valtaa on, tieto voimaa on,
Tieto yön lapset yhtehen kerää.

Se nuorisovahva on, voittamaton
Joka tiedon hengessä herää.

LAPSENI.

Lapseni armas, tehdas sen salpas,
Koneiden ääreen nuoruus se jää-
nee — —

Katpenee poski, himmenee silmä,
Vartalo kumaraksi köyrtty.

Lapsuuden aika, leikkien talka,
Lintujen laulu, kukkien tuoksu,
Keväinen aurinko, purojen juok-
su, — —

Vain unelmina sielussaan läikkyy.
Hilppa Anderson.

TOVERITTAREN LASTEN- OSASTO.

Viimeisen yhtikokouksemme päätöksen mukaan jää Toverittaren lasten osaston kielikysymys johtokunnan ja lukijain väliseksi asiaksi. Jos lukijat vaativat, että lasten on sallittava kirjottaa Englanninkielellä, ei täältäpäin ole tietysti sitä vastaan mitään. Mutta kuten tähänastiset kirjoittajat ovat esittäneet, halusivat äidit paremminkin nähdä lastensa kirjoitukset Suomenkielisinä, voidakseen itse seurata mitä lapset kirjoittavat ja samalla näyttää monin paikoin lasten osastoa käyttävän jonkunlaisena suomenkielen opettamisen apuvälineenä. Siksi tulee lasten osasto olemaan edelleenkin suomenkielinen, kunnes lukijamme toisin määräävät.

Meidän kesävieraat

Kirj. Klaudie Parkkonen.

Kahtena kesänä on meillä ollut Robin pari. Kaikki lapset tuntevat tuon suuren ruskearintaisen linnun joka laulaa niin kauniisti kesä laulujaan saapuen keväällä lämpimistä maista ja syksyllä taas menen sinne. Viime kevänä kuulin monena päivänä omituisia napatusta, mutta en voinut arvata mitä se oli. Kerran pesin pyykkii kellarissa ja näin silloin kellarin akkunan laudalla tyhjässä kukka ruukussa, emä-linnun tekevän pesää. Ruupesin seuraamaan ja se mitä näin oli kovin mielenkiintoista. Lintu kantoi nokassaan savea ja heiniä vuoroin ja seisoi kukkaruukun reunalla ja laskien pänsä sen sisään kutoi se sellaista juurikorin tapaista pesää. Tätä teki se yhdeksän päivää, ja sitten eräänä päivänä sinne ilmestyi muna. Se oli niin kaunis, että lapset huudahtivat ilosta. Se oli suurempi kuin pikku linnun muna ja sinervän vihriäinen pienillä pilkuilla koristeltu. Lintu muni neljänä päivänä peräkkäin ja sitten hän rupesi munia hautoamaan.

En muista oikein vaikka niin taarkoin seurasiimme kaikkia linnun touhuja kuinka kauvan hän hautoi munia, mutta se oli noin yhdeksän ja neljäntoista päivän vaiheilla. Koko tämän ajan isä-lintu kantoi nokassaan emä-linnulle matoja ja tämä poistua säännöllisesti vaan kerran päivässä pesästään.

Me asetimme pesän eteen jyviä ja leipää, mutta se ei syönyt muuta kun puolisoista tuomia matoja. Mielenkiintoista oli se, että me niin läheltä seurasiimme lintujen touhuja eikä ne meitä

vähääkään peljänneet. Vihdoin eräänä aamuna kuulumme kirkasäänistä piipitystä silloin menimme varovasti pesän luo. Emä-lintu aivan kun olisi arvannut meidän ajatukset ja aivan kun olisi halunnut jakaa lonsa meidän kanssa lensi ulos pesästä sireni pensaaseen joka varjosti kauniisti heidän pesänsä. Siinä se istui ja lauleli hiljaa sillä aikaa kun me tarkastimme pieniä poikasista. Ne olivat rumia ja nokka näytti niillä olevan paljon isompi kuin koko muu ruumis yhteisesti. "Äiti ei ne ole rumia? eikös?" sanoi pikku tyttöni kun näki ne ja samalla näin selvään, että hän inhosi niitä. Joka päivä vein lapset pesää katsomaan ja päivä päivältä poikasit tulivat yhä kauniimmaksi. Ensimmäiset olivat aivan melkein ilman höyheniä, vaan harvan untuvan peittämät. Mutta pian niille ilmestyi höyhenet ja pienet siivetkin sen jälkeen. Mutta pesä oli niin alhaalla, että naulasin seinään ison puulaatikon ja asetin kukkaruukun sen sisälle, verhosin sitten laatikon rauta verkolla ja tein pienen aukon johonka asetin puunkappaleen sillaksi ja se piti olla sisään käytävä. Mieheni sanoi: "Nyt sinä pilasit linturaukan kauniin unelman, se ei tule sen perään kun ihminen on koskenut sen pesään." Mutta lintu ymmärsi minut oikein ja vaikka se ensin olikin hätäinen ja huolestunut tapauksesta meni se viimein kuitenkin pesään ja pian yhdessä isälinnun kaanssa he alkoivat kantamaan matoja. Olen aina kuullut ihmisten sanovan: "Hän syö niin vähän kun lintu." Mutta kyllä nämät pikkulinnut söivät hirveän paljon. Ennen kun mutin pesää kuoli poikasista kaksi ja näille jällelle jääneille isä ja äiti neljästä saakka aamulla kantoivat pitkin päivän matoja aivan lakaamatta ja aivan niin kauvan kun alkoi hämryä. Mutta ne huusivat vaan sittenkin aukon suutansa niin tavattoman leveästi. Me näimme senkin kun emä-lintu hautasi molemmat poikasit lentäen jonnekin kauvaksi niiden kanssa ja isä seurasi perässä. Näimme sen myöskin, että emä puhdisti pesää heittäen ulos sieltä liat, mutta minä sain kuitenkin vielä sen jälkeen siivota pientä kotia eikä kodin haltiata siitä nähtävästi välittäneet. Sitten kun pikku linnut olivat jo niin voimissaan että hyppelivät yöpuulle ja räpikäivät meidän laittamassa vesi astiassa alkoivat he myöskin tulemaan pesän suulle ja monasti verenhimoinen kissa nähtiin vaanimassa heidän henkeänsä. Nämä päivät tuottivat lapsille paljon huolia, sillä he halusivat säilyttää poikasit ja niin istuivat miltei päivät läpeensä pesän lähetyvillä.

Eräänä lauvantaiaamuna otin käteeni pienen lintusen ja vein lasten sängyn vierelle. Voi kun se oli hauskaa heistä kun poikainen levitti siipiään ja pyrki lentoon, mutta oli niin kesy, että söi huuliltani. Nyt lakkasi emä ja syöttämästä ja opetti poikasista

(Jatkoa toisella sivulla)

Luokkansa puolesta

Lauri oli kahdentoista vuotias silloin kun sota punasten ja valkosten välillä alkoi; olihan se henki ollut ilmassa jo pitemmän ajan, vaan sen ilmituleen puhkeaminen nyt on kysymyksessä Laurin vanhemmat omistivat jonkun verran hyvinvointia eli paremmin sanottuna heillä oli pieni pääoma, jotenka he eivät kuuluneet aivan ryysyköyhälistöön ja lapsiakaan ei heillä ollut muita kuin Lauri. — Mutta vaikka he omistivatkin tuon pienen pääoman, niin he eivät siitä kenellekään kerskuneet, sillä he tunsivat tarkoin työn arvon ja ne monet kieltäytymiset, mitä olivat saaneet kokea, saadakseen säästöön edes hiukankin siinä tarkotuksessa, ettei heidän tarvitsisi pakottaa poikaansa jo kouluijässä työhön tehtaaseen, kuten niin monien työläisten työt ja pojat saivat tehdä. He olivat toisen puolen päivästä

(Jatkoa toisella sivulla)

Elämässä tapahtuva tosi kertomus

Eräissä pienessä kaupungissa me tapasimme heidät kaksi poikaa, Bob Brown ja Edi Sulonen. He asuvat ei aivan kaukana toisistaan. Brownin perhe oli koko varakasta, Bobin isä oli päässyt hyvään asemaan viljelijätoimittajana ja oli kaupungin tunnetuista johtomiehiä.

Edin vanhemmat olivat vain työläisiä. Edin isä oli taitava mekaniikko, sellainen, joka nautti työstä kunnollisuudesta. Hän oli taitelija alallaan. Hän ihani silmillään hyväli kunnolla ja taidolla tehtyjä töitä ei tämä yhteiskunta palkitse riittävästi. Niinpä näiden kahden lapsen asema oli aivan erilainen ja niinpä oli heidän luonteensakin. Edi työskenteli läksyjensä kanssa hyvästi, piti kirjansa puhtana ja usein sai hän lainata toisille lyijykyniään, jotka tuottiin rikkinäisinä takaisin hänelle eikka unhotettiin tykkäänään. Vaikka hän oli vaan työläisen lapsi ulkomaalaisista vanhemmista, eivät opettajat voineet olla ihallemta hänen luonteensa suorutta ja hänen kykyjään, vaikka tosin hänelle oltiin puolueellisia hänen halvan asemansa tähden.

Mutta Bob oli aivan erilainen. Hän oli viekas ja ilkeä. Työtä ja työlläisiä hän haalveksi. Hän ei olisi päässyt koulussa mihinkään, mutta hänelle osoitettiin erikoista huomiota hänen vanhempainsa aseman tähden.

Monta kertaa Edi pantin koviille koetteluksille. Kilpailuissa hänelle pantin vaikeita kysymyksiä, että olisi saatu alas, vaan nämä oli hänelle eduksi. Sillä sitä enemmän hän ponnisteli. Bob mieluummin leikki "marbollen" kanssa ja petoksella ja viekkauksella hän vei toisten lasten leikkikalut. Hänellä oli suuria varastoja "marboleja". Hänellä oli isoja pusseja ja palleja kymmeniä.

Edin hän vihasi kuin käärmä, sillä hän ei voinut sietää häntä ensinkään hänen totuuden rakkautensa tähden, mutta hän pelkäsi Edin myöskin. Edillä oli oma koiri, josta hän

pidi paljon. Nytpä kun ei Bob voinut mitenkään välttää Edin, otti hän Edin koiran, tuo raakalainen, ja sitoi tomaattikannun sen häntään ja muutenkin rääkkäsi eläintä. Nyt Edi vaati Bobia: "Tule tänne, että minä rökitän sinua."

Bob oli pelkuril. Luuletko, että hän olisi uskaltanut ottaa rehellisen selkäsanaan, Ed. Mutta Bobin raakaus tuli tiedoksi kalleille tuossa pienessä kaupungissa ja kaikki sanoivat, että Bob Brown on vielä kerran ihminen asukas.

Brownit muuttivat pois. Edin isä kuoli ja useita lapsia kun oli, ei Edin voinutkaan kouluttaa sen pitommälle. Hän jäi jatkamaan isänsä ammattia yhtä huonolla palkalla. Mutta arvattaapa, mikä tuli Bobista. Hänestä tuli pankkiiri, miljooneeri, ja kun hän tuli kotikaupunkiinsa, oli majuri vastassa ja hänelle annettiin kaupungin avain. Mutta mikä tuli Edistä. Yhteiskuntatutkija. Niin, ja kun nämä kaksi entistä leikkiveria tapasivat toisensa, oli Edi takauksella vapaana vakoojalain rikkomisesta. Kun nämä kaksi mittelitvät toislaan katselemaan, oisittepa nähneet Edin katseen. Kättiä hän ei antanut. Jaa, sinä olet kehittänyt ammatissasi, on nen rääkkäsit koiria ja nyt tee ihmisä kodittomiksi, sanoi Edin liehtuava katse. Hilma Nylund.

ABERDEEN, WASH.

Tämä on ensimmäinen kerta kun minä kirjoitan Toverittaren. En ole nähnyt täältä Aberdeenistä kirjoituksia Toverittareissa pitkään aikaan, niin ajattelin, että kirjoitan vaikka en osakaan paljon kirjoittaa suomea. Vain tykkään opetella, osaan lukea paremmin. Minä olen 11 vuoden vanha ja olen viidennessä luokassa. Minulla on 2 siskoa, ne myöskin kokevat koulussa. Vanhempi on 10-vuotias ja nuorempi on kuuden. Tykkäämme käydä koulua hyvin. Meitä on yksi neljäsosa mailia koululle.

Kun kevät alkaa tulla niin tuntuu hauskalta, ja sitte jos sattuu, että päästään kesäksi sellaiselle sendulle, että saisi joka päivä käydä uimassa, joka olisi kaikille terveellinen, varsinkin meille lapsille, jotka saamme istua koulussa talvet, ja eikka se ilmakeen siellä aina ole niin puhdasta kuin tarvitsisi.

Näillä senduin on kurkkumättäkin liikkeellä. Cosmopolin koulu on sulettu sen takia. Yskää on meilläkin: kun ei vain tulisi se tauti Aberdeeniin. Olemme jo kyllin saanut muita lentäviä tautteja sairastaa. Lentsua ei kuulema enään niin ole, vaan tuhkuria sitä on taas paljon lapsissa, kun on näin vaihtelevat ilmat.

Kirjottakaa pitkuu työt ja pojat toisetkin täältä, että olisi enempi lukemista lasten osastossa. Me asumme niin kaukana haalista, että pääsemme ainoastaan harvoin haalille.

Ei minulla ole enään muuta kirjottamista tällä kertaa niin lopetan.

Toivon hauskaa kevättä kaikille Toverittaren pienille ja isoille lukijoille.

Elma Laito.